

MORT EL GOS...
Germà Bel
(Publicat a *La Vanguardia*, 28 de Gener de 2014)

La convenció del PP ha posat de llarg la recepta del govern central per la qüestió catalana: No, no, i no... i 'dret a saber': el dret dels catalans a conèixer la veritat enfront de les mentides difoses per institucions i mitjans de comunicació de Catalunya. El primer pas d'aquesta estratègia ha estat anunciar la supressió de les balances fiscals perquè, segons Montoro, "no poden ser mai motiu de divorci econòmic ni polític. Són una forma de mesurar fluxos públics entre territoris. El Govern impulsarà que a través d'experts econòmics canviem la metodologia. I passem a parlar de comptes públics regionalitzats en lloc de balances fiscals". Ergo, mort el gos, morta la ràbia, deu pensar el govern.

És una conducta consolidada amb governs del PP. Com va expressar el 16 de maig de 2012 a Catalunya Ràdio Álvarez Cascos, que va ser ministre de Foment: "A vegades les veritats no es poden explicar, quan no poden ser enteses responsablement". És que som uns irresponsables que fem servir malament la informació que ens concedeix el govern! ¿Informació oberta i transparència? Això és per a ciutadans més responsables de països més avançats. Es nota que per allí fora va triomfar la Il·lustració.

Crec que la supressió de les balances fiscals obeeix també a un motiu menys confessable. Després de tant anunci d'imminent publicació de la balança de 2009 sense neutralitzar el dèficit central, per minimitzar artificialment el dèficit fiscal de Catalunya, hi haurà produït ensurt el Frankenstein engendrat per la no-neutralització. Sembla que no sabrem les dades per al 2009, però podem simular què hauria passat el 2005 (per al qual sí es van calcular les balances) si aquest any l'Estat hagués tingut el mateix dèficit que el 2009.

Doncs bé, amb un dèficit com el 2009 i sense neutralització, el 2005 Catalunya hagués tingut equilibri fiscal amb l'Estat i només Balears hauria tingut dèficit. I haguessin proliferat els superàvits fiscals (percepció de transferències) superlatius: Extremadura (26% del PIB), Astúries (24% del PIB), Galícia (18% del PIB), Castella i Lleó (16% del PIB)... Imagine el malestar de tants presidents autonòmics, gairebé tots del PP, en transcendir aquests nivells relatius de subsidi, i les consegüents trifulgues. És el que té especular amb la no neutralització del dèficit central, quan arriba a tals dimensions. Dóna per a un parell de columnes de premsa negant el dèficit fiscal de Catalunya, i buscant aquests 16.000 milions ocults davant els nassos. Però al aplicar-lo a tot Espanya engendra un Frankenstein impresentable en públic.

Aquesta és l'explicació més plausible de la supressió de les balances fiscals, i de la creació dels Comptes Públics Territorialitzats, amb metodologia a la carta. El que mostra un parell de coses. Primer, que si convé (si no agraden els estàndards internacionals) a Espanya també s'inventa. Segon, que l'ocultació de la informació que "no convé " és la traducció pràctica del 'dret a saber' pel govern central. A Espanya de il·lustrat no ha tocat ni el despotisme.